

ת"פ 45751/06/18 - מדינת ישראל נגד באר הנדסה אזרחית בע"מ, אלקס רנסקי, הני טאוור ובניו בע"מ - ניתן גז"ד, זאיד האני - ניתן גז"ד

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע
ת"פ 45751-06-18 מדינת ישראל נ' באר הנדסה
אזרחית בע"מ ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא השופט צבי פרנקל
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מאשה שניאור

המאשימה

נגד

1. באר הנדסה אזרחית בע"מ
 2. אלקס רנסקי ע"י ב"כ עו"ד מליק פיטר
 3. הני טאוור ובניו בע"מ - ניתן גז"ד
 4. זאיד האני - ניתן גז"ד
- ע"י ב"כ עו"ד עאסלי סופיאן

הנאשמים

גזר דין לנאשמים 1 ו- 2

1. ביום 21.1.20 גזרתי את דינם של הנאשמים. המאשימה הגישה ערעור לבית הדין הארצי, בית הדין הארצי קבע בפסק הדין בע"פ 12602-03-20 מיום 10.12.20 שהעניין יוחזר אליי לשם השלמת גזר הדין בהתאם לדרך הניתוח שהותוותה בפסק הדין של בית הדין הארצי. הצדדים השלימו טיעונים לעונש בדיון ביום 23.12.20.

2. בהכרעת הדין מיום 2.1.2020 הרשעתי את הנאשמים לאחר ניהול הוכחות בכל העבירות שיוחסו להם בכתב האישום, עבירות על חוקי הבטיחות בעבודה.

הנאשמת 1 שימשה כמבצעת בניה בהיותה קבלן ראשי באתר בניה בקריית מלאכי. הנאשם 2 שימש כמנהל פעיל בנאשמת 1.

על פי חוזה שנחתם בין הנאשמת 1 לבין עיריית קריית מלאכי, הנאשמת 1 הייתה אמונה על בניית גן ילדים באתר הבניה.

הנאשמת 3 שימשה כקבלן משנה וביצעה את הבניה באתר בפועל בהתאם לחוזה שחתמה עם הנאשמת 1. הנאשם 4 שימש כמנהל בנאשמת 3.

ביום 15.6.16 ביצעו מפקחים מטעם המאשימה ביקורת באתר הבניה ובביקורת נצפו עובדי הנאשמת 3 שהם עובדים באתר ובביקורת מצאו המפקחים כי מתקיימים באתר עבירות שונות על פקודת הבטיחות בעבודה ועל תקנות ארגון הפיקוח על העבודה.

3. בהכרעת הדין הרשעתי את הנאשמת 1 בכך שלא הציגה שלט באתר שבו מבוצעת פעולת הבניה המציין את כל הפרטים הנדרשים על פי תקנה 7 לתקנת הבטיחות בעבודה ואת הנאשם 2 בכך שלא פיקח ולא נקט אמצעים סבירים על מנת להימנע מביצוע העבירה. כמו כן הרשעתי את הנאשמת 1 בכך שלא התקינה ארגז לעזרה ראשונה באתר הבניה ואת הנאשם 2 בכך שלא פיקח ולא נקט אמצעים סבירים בכדי להימנע מביצוע העבירה. כמו כן הרשעתי את הנאשמת 1 שלא התקינה נוחיות מספיקות ונאותות עבור העובדים באתר ואת הנאשם 2 שלא פיקח ולא נקט אמצעים סבירים על מנת להימנע מביצוע העבירה.

הרשעתי את הנאשמות 1 ו-3 שלא סיפקו ציוד מגן לשימוש העובדים ואת הנאשמים 2 ו-4 שלא פיקחו ולא נקטו האמצעים הסבירים על מנת להימנע מביצוע עבירה.

כמו כן הרשעתי את הנאשמות 1 ו-3 שלא קיימו הדרכה בדבר מניעת סיכונים לעובדים ואת הנאשמים 2 ו-4 בכך שלא פיקחו ולא נקטו אמצעים סבירים על מנת להימנע מביצוע העבירה.

כמו כן הרשעתי את הנאשמים 1 ו-3 שלא מסרו לעובדים במקום העבודה תמצית של מידע בדבר סיכונים בעבודה שבה הם מועסקים ואת הנאשמים 2 ו-4 בכך שלא פיקחו ולא נקטו אמצעים סבירים על מנת להימנע מביצוע העבירה.

4. בגזר הדין גזרתי על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 קנס בשיעור של 14,600 ₪ לאחר שקבעתי שמדובר באירוע אחד. בית הדין הארצי קבע שיש לגזור את העונש לאור מספר המעשים שביצעו הנאשמים אף על פי שמדובר באירוע אחד.

בשל חשיבות הדברים להלן קביעת בית הדין הארצי בסעיף 21 ו- 22 לפסק הדין :

"21. מהניתוח דלעיל עולה כי כאשר בית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד יש חשיבות רבה לבחינה אם עסקינן באירוע אחד המורכב ממעשה אחד או אירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים, שכן בחינה זו תשליך על תקרת העונש המכסימלית. נציין כי ניתוח זה משתלב בהלכה שנפסקה בע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.2.20), לפיה מצבים של ריבוי עבירות בתוך אירוע אחד אין לקביעות אוטומטיות של מתחם הענישה על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המרבי הנקוב בחוק במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע ואין קביעתו אוטומטית על פי הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המרבי הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה, אלא הענין נתון לשיקול דעת בהתאם לנסיבות הענין. וכך נאמר:

"...בענייננו, לא הייתה מחלוקת כי מדובר באירוע אחד, ובהתאם יש לפסוק בגינו עונש אחד הלוקח בחשבון את כלל העבירות הכלולות ב"אירוע". בעניין חדוות הורים (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ [פורסם בנבו] (8.2.14)) נקבע כי כאשר מדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות, "מתחם העונש ייקבע ביחס לשילוב העבירות ולא בהתייחס לכל אחת מהן בפני עצמה". משמעות הדברים, כפי שהובהר בהלכה הפסוקה, היא כי אין לקבוע את מתחם הענישה (או את העונש עצמו) באופן אוטומטי על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק (או כל שיעור ממנו) במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע, שכן יש בכך כדי לעקר את הקביעה כי מדובר ב"אירוע" אחד וכן עלולה לנבוע מכך תוצאה בלתי סבירה (בהיבט של גובה הקנס), המנוגדת להנחיה החקיקתית לקבוע עונש הולם ומידתי לאירוע הכולל (וראו בקשר לכך למשל את ע"פ (ארצי) 25307-12-15 מרדכי שחם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.17); ע"פ (ארצי) 57564-06-15 ב.ג. מוקד אבטחה בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.16); ע"פ (ארצי) 11221-06-14 סעדיה יוסף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.3.17)).

באותו אופן אין לקבוע באופן אוטומטי את מתחם הענישה לפי הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה, שכן בכך תהא התעלמות מהעובדה כי האירוע כולל בחובו מספר עבירות (ע"פ (ארצי) 3612-09-14 מדינת ישראל נ' נורי אלזיאדנה [פורסם בנבו] (25.10.16); ע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.19)). קביעת מתחם הענישה, כמו גם גזירת העונש הספציפי, אמורות לפיכך להתבצע תוך התחשבות בכך שמדובר ב"אירוע" אחד, אך גם בכך שמדובר (לענייננו) ב-38 עבירות כלפי ארבעה עובדים".

הנה כי כן, במצבים של ריבוי עבירות בתוך אירוע אחד, הפעלת שיקול הדעת ביחס לתקרת העונש המכסימלי תיעשה בראי הוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי תוך בחינה אם ראוי להשקיף על האירוע כמעשה אחד או שיש לפצלו למספר מעשים נפרדים. המדובר בבחינה מהותית, ויש לעורכה בזירות. זאת, על מנת שריבוי העבירות לא יביא להגדלה מלאכותית של תקרת העונש המכסימלית שכן מהותית מדובר במעשה אחד-מזה, ועל מנת שהפסול הטמון בריבוי עבירות לא יישחק עקב אי מתן משקל לכך שהמדובר אמנם באירוע אחד המורכב מהותית ממספר מעשים נפרדים-מזה.

22. סיכום ביניים: כאשר נאשם מורשע בריבוי עבירות, ובית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד הבא בגדר סעיף 40ג(א) לחוק העונשין - אזי מלאכת גזירת הדין תהא מורכבת מהשלבים הבאים: ראשית, הגדרת התקרה המכסימלית לעונש, כשלצורך זאת יש לבחון אם המדובר באירוע אחד בעל מעשה אחד או באירוע אחד בעל מספר מעשים; שנית, קביעת מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המכסימלית שנקבעה בשלב הראשון; שלישית, בחינה אם יש הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על שלום הציבור. רביעית, בהעדר הצדקה לסטות גזירת הדין בתוך מתחם העונש

ההולם בדרך של קביעת עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שהותוו בתיקון 113.

5. המאשימה טענה שלאור מספר המעשים יש לגזור על כל אחד מהנאשמים קנס בשיעור של 122,740 ₪ המהווים 85% מגובה הקנס המרבי כאשר גובה הקנס המרבי לשיטת המאשימה הוא צירוף הקנס הקבוע לצד כל מעשה הוא בסך כולל של 144,400 ₪ על פי הפירוט הבא:

אישום ראשון:

תקנה 7 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"ח - 1988 וכן סעיפים 174, 191, 219 ו - 225 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח משולב] תש"ל - 1970 - **הצגת שלט מבלי שמפורטים בו מלוא הפרטים הנדרשים בתקנות.**

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 14,400 ₪.

אישום שני:

תקנה 186(א) לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"ח - 1988 וכן סעיפים 174, 191, 219 ו - 225 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש] תש"ל - 1970 - **אי התקנה של ארגז עזרה ראשונה באתר.**

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 29,200 ₪.

אישום שלישי:

תקנה 34(א) לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש] תש"ל - 1970 וכן סעיפים 174, 191, 219 ו - 225 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש] תש"ל - 1970 - **אי התקנת נוחיות מספיקות ונאותות עבור העובדים באתר.**

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 14,400 ₪.

אישום חמישי:

תקנה 2 לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים) תשנ"ט - 1999 וסעיפים

174, 225, 219, 191 לפקודת הבטיחות בעבודה - **מסירת מידע עדכני על סיכונים במקום העבודה.**

לטענת המאשימה מדובר בשני מעשים מאחר שמדובר בשני עובדים אשר הועסקו באתר הבניה ולא נמסר להם מידע על סיכונים במקום העבודה.

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 14,400 ₪.

אישום שישי:

תקנה 3(א) לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים) תשנ"ט - 1999 וסעיפים 174, 225, 219, 191 לפקודת הבטיחות בעבודה - **אי קיום הדרכה והעדר וידוא.**

לטענת המאשימה מדובר בשני מעשים בהם הורשעו כל הנאשמים כפי המפורט בכתב האישום, זאת ביחס לשני עובדים שהועסקו באתר הבניה ולא נמסר להם מידע על סיכונים במקום העבודה.

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 14,400 ₪.

אישום שביעי:

תקנה 7(א) לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים) תשנ"ט - 1999 וסעיפים 174, 225, 219, 191 לפקודת הבטיחות בעבודה - **תמצית מידע בכתב.**

לטענת המאשימה מדובר בשתי יחידות העבירה בהן הורשעו על הנאשמים כפי המפורט בכתב האישום, זאת ביחס לשני עובדים אשר הועסקו באתר הבניה ולא נמסר להם מידע על סיכונים במקום העבודה.

העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק - הוא קנס בסך 14,400 ₪.

כמו כן ביקשה ב"כ המאשימה שהנאשמים יחתמו על התחייבות להימנע מביצוע העבירה.

6. ב"כ הנאשמים ביקש להסתפק בקנס של 10,000 ₪ לכל נאשם וחזר על טענות הנאשמים שהם לא היו אחראים לעבירות, אלא הם העבירו את העבודה לנאשמים 3 ו- 4 והם לא היו יכולים להשפיע על הנסיבות העובדתיות של המקרה וחלקם מסתכם בסיוע במחדל בלבד. ב"כ הנאשמים הפנו לסיפה של

סעיף 225 לפקודת הבטיחות בעבודה וביקשו להסתפק בעונש המינימלי הקבוע שם.

דין והכרעה

7. הגדרת התקרה המכסימלית לעונש - מדובר כאמור באירוע אחד עם ששה פרטי אישום כשבחלק מהאישומים המאשימה ביקשה לראות מספר מעשים בכל אישום, כך למשל באישום החמישי בו הרשעתי את הנאשמים באי מסירת מידע עדכני על סיכונים במקום העבודה ביקשה המאשימה לראות בכך שני מעשים כיוון שמדובר בשני עובדים כך גם לגבי אי קיום הדרכה ותמצית מידע בכתב.

אינני מקבל את טענת המאשימה שיש לראות במעשים המתוארים בפרטי האישום החמישי, השישי והשביעי כשני מעשים בכל פרט אישום. מדובר במעשה אחד על אף שהועסקו באתר שני עובדים שהנאשמים לא מסרו להם מידע בכתב ולא מסרו להם הדרכה.

מדובר באירוע אחד בעל ששה מעשי עבירה כאשר התקרה המכסימלית לעונש היא סכומן של תקרות העונש המכסימליות בגין כל מעשה נפרד (ראו סעיף 21 לפסק הדין המשלים שניתן על ידי בית הדין הארצי) וגובה של 101,200 ₪.

8. קביעת מתחם העונש ההולם - לאור קביעתי כי מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים, מתחם הענישה הראוי הוא בין 25% - 55% מהקנס המרבי ראו דיון מקיף שערך כב' השופט אסף הראל בת"פ 19432-07-15 **מדינת ישראל - עדן לבונה- בנין השקעות ויזום (2000) בע"מ** (גזר הדין מיום 12.1.2017) בסעיפים 14 עד 19 לגזר הדין מנתח כב' השופט הראל את רמת הענישה בעבירות הקשורות לבטיחות בעבודה.

רמת הענישה שביקשה המאשימה אינה מבוססת על פסקי הדין שכאמור קבעו רמת ענישה נמוכה יותר.

כמו כן ראו ע"פ 53735-06-16 **גרינברג - מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.6.18) שם קבע בית הדין הארצי לעבודה את תכליתם החשובה של דיני הבטיחות בעבודה לספק סביבת עבודה בטוחה ולשמור על חיוו ושלמות גופו של כל מי שנמצא במקום העבודה. וכן ראו את ע"פ 49519-05-19 **בוחבוט - מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.1.20).

הקנס המרבי בגין כל האישומים עומד על 101,200 ₪ כאמור, **אני קובע כי מתחם הענישה הראוי הוא בין 25,300 ₪ - 55,660 ₪.**

לגבי החומרה בעבירות בטיחות, ראו את התייחסותי בסעיף 5 בגזר הדין מיום 21.1.20.

9. הנסיבות המיוחדות של הנאשמים - התייחסתי במסגרת גזר הדין מיום 21.1.20 בסעיף 7 שם קבעתי שיש לגזור על הנאשמים קנס בשיעור של 50% מהקנס המרבי, עם זאת משקבעתי שמדובר באירוע אחד למרות ריבוי המעשים, ובהתחשב בגזר הדין שגזר בית הדין הארצי על הנאשמים 3-4 בהסכמת המאשימה, לפיו גזר על הנאשמים קנס בשיעור של 45% מעבירה אחת ולאור עקרון השוויון בין הנאשמים החלטתי להסתפק בקנס בשיעור של 35% מהקנס המרבי.

משקבעתי שהתקרה במתחם הענישה בגין המעשים שהורשעו הנאשמים עומדת על 101,200 ₪, אני גוזר על כל נאשם קנס בשיעור של 35,420 ₪.

10. בגזר הדין מיום 21.1.20 גזרתי על הנאשמים קנס בשיעור של 14,600 ₪ ב - 20 תשלומים. בגזר הדין המשלים אני גוזר על כל נאשם לשלם קנס נוסף בסך של 20,820 ₪.

הנאשמים ימשיכו לשלם את שוברי התשלום שקיבלו מהמזכירות לפי גזר הדין מיום 21.1.20. את היתרה בסך של 20,820 ₪ אני מאפשר לכל נאשם לשלם ב - 20 תשלומים של 1,041 ₪ כל אחד.

הנאשמים ישלמו את התשלום הראשון החל ביום 1.3.21 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. אם אחד התשלומים לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס שלא שולמה לפירעון מיידי.

כל אחד מהנאשמים יחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע בתיק זה למשך שלוש שנים מהיום. גובה ההתחייבות יעמוד על הקנס המרבי. אם הנאשמים לא יחתמו על ההתחייבות עד ליום 1.3.21 יוטל עליהם מאסר בן שלושים יום כאמור בסעיף 74 לחוק העונשין.

11. סופו של דבר - אני גוזר על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 קנס כולל בסך של 35,420 ₪.

כאמור, החלטתי לגזור על הנאשמים קנס בשיעור של 35% בלבד מהקנס המרבי, הן מאחר שמדובר באירוע אחר (עם ששה מעשים) והן לאור גזר הדין שנגזר על הנאשמים 3 ו-4 שהיה נמוך בצורה משמעותית מעתירת המאשימה לעונש של הנאשמים 1-2, זאת בשם עקרון השוויון בין הנאשמים.

גזר דין זה הוא משלים לגזר הדין מיום 12.1.20, למעט גובה הקנס ומתחם הענישה שכאמור קבעתי בגזר דין זה.

12. הנאשמים מופנים למזכירות לקבלת שוברי תשלום וכן לחתימה על התחייבות.

13. לבקשת באי כוח הצדדים מאתמול, גזר הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"א, 24 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.